

Sygn. akt I CSK 134/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku M. R.
przy uczestnictwie B. D.-R.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na potrzebie wykładni przepisu art. 45 k.ro. oraz twierdzeniu o jej oczywistej zasadności.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Nie można dopatrzeć się w treści skargi zarzutów mogących uzasadnić jej oczywistą zasadność. Wyliczenie nakładu poczynionego przez skarżącą na majątek wspólny zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego nie może być uznane za oczywiste naruszenie art. 45 k.r.o. Sąd ten wyraźnie wskazał, że nakład skarżącej polegał na spłacie kredytu zaciągniętego na pokrycie wkładu budowlanego, a nie uiszczeniu samego wkładu budowlanego. Nakład ten nie służył zatem uzyskaniu składnika majątku wspólnego (tu prawa do lokalu w spółdzielni mieszkaniowej), ale zmniejszeniu wspólnego obciążenia małżonków. Niezrozumiałe jest więc dlaczego zdaniem skarżącej jej udział w powstaniu składnika tego majątku miałby być oceniany w inny sposób, niż udział drugiego z małżonków, skoro zaciągnęli wspólny kredyt na jego zakup. Cała skarga oparta została zaś na tym zarzucie, który nie może uzasadniać oceny o jego oczywistej zasadności.

Z tego samego powodu nie jest trafne stanowisko skarżącej, że art. 45 k.r.o. wymaga wykładni w związku z wątpliwościami pojawiającymi się w orzecznictwie. Dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego cytowane w skardze, które dopuszcza do stosunkowej wyceny wartości nakładu w odniesieniu do wartości składnika majątku odnosiło się jedynie do przypadku, gdy nakład polegał na przyczynieniu się do powstania tego składnika majątkowego. Miało to znaczenie w szczególności wtedy, gdy wartość tego składnika następnie wzrosła. Wskazana

linia orzecznicza nie może zaś odnosić się do spłaty zobowiązań zaciągniętych przez oboje małżonków, skoro spłata ta była dokonywana już po powstaniu składnika majątkowego będącego przedmiotem podziału.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

aw
aj